

Rosenthal Sámuel, Lóránt Istvánné Nagyapja És Lóránt Istvánné

Ez a kép 1933-34-ben készülhetett. Az apai nagyapám, Rosenthal Sámuel tart a kezében. Három-
négy éves lehetek a képen. A nagyszüleim udvarában vagyunk lefényképezve. A nagyapám
nagyon boldog volt az unokáival, és engem, a szőke, göndör hajú kislányt különösen nagyon
szeretett. Ha egy magyar embert kellene mintázni a történelemben, akkor az apai nagyapám,
Rosenthal Sámuel igazi magyar parasztember volt, még a bajuszát is pödörve hordta.
Kisunyomban vagy Nagyunyomban született, nem tudom, melyikben, és azt sem tudom, mikor és
hogyan került Szombathelyre. Nagyapapa cipész volt. Úgy tudom, nem volt saját műhelye, de

otthon se láttam a nagypapát kalapálni, sarkalni. Amikor kicsi voltam, a nagypapa már idős volt. Mindig bottal a kezében járt, és soha nem tudott megütni, én pedig csak ezért is igyekeztem rosszkodni. Az apai nagyszüleim igazi falusi, neológ, jó hitű, Istenben hívő zsidó emberek voltak. Nem ettek kósert, de megnézték, hogy mit ehetnek. Sakterhez vitték a húst [azaz a vágnivaló baromfit], és péntekenként a péknél süttették ki a sóletet. A tejes és a húsos ételek nem voltak különválasztva. Az ünnepekkor elmentek a templomba, de a fiaikat, Palit, Zsigát és Jenőt nem járatták zsidó iskolába. Kétszoba-konyhás lakásban laktak. Az udvaron volt két kis faházuk, egyikben a vécé, a másikban a tüzelő. Nem volt angol vécéjük. A nagypapa halottöltötető volt a hitközségnél, és nagyon büszke volt rá, hogy ő micvét tehet és dolgozhat. 1943-ban halt meg, természetes halállal.